

தமிழ்ச் சமூகத்தில் மரபிலக்கண வளர்ச்சியும் உரை உருவாக்கமும்

சோ. இலக்கியா அ. *

அ தமிழ்த்துறை, மதுரை கல்லூரி, மதுரை-625011, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Genealogical grammar development and text formatting in Tamil society

S. Elakiya a, *

^a Department of Tamil, The Madura College, Madurai-625011, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
elakiyam90@gmail.com

Received: 02-06-2021
Revised: 12-01-2022
Accepted: 16-01-2022
Published: 28-02-2022

ABSTRACT

Language is the ultimate creation of human knowledge. As a result of linguistic activity the universe, nature, culture, the relationship between society and man, the worldview based on it, theories based on that perspective, the rules that follow are formed, the types that are taught to test those rules together form the knowledge sequence of a time. Grammars and texts were developed in such a knowledge-based dialectical community. The reading that takes place in a work in each period makes the understanding of the work run as an evolution. Thus, textual traditions based on discussions of grammatical texts formed by studying grammatical texts, the formation of grammars, bibliography and grammatical commanders can be found. Similarly, it is necessary to know the stages of textual formation and development in Tamil society on the basis of tradition.

Keywords: Textualization, Tamil Literature, Grammatical Commanders, Tamil Grammar

முன்னுரை

மனிதனின் படைப்பாக்கங்களுள் மொழியானது அவனது அறிவின் உச்ச பட்சப் படைப்பாகும். பிரபஞ்சம், இயற்கை, பண்பாடு, சமூகம் ஆகியவற்றிற்கும் மனிதனுக்கும் இடையில் மொழிச் செயல்பட்டினால் உருவாகும் உறவு, அவ்வறவு சார்ந்த உலகக் கண்ணோட்டம், அக்கண்ணோட்டம் சார்ந்த கோட்பாடுகள், அதனைத் தொடர்ந்து உருவாக்கம் பெறும் விதிகள், அவ்விதிகளைச் சோதித்தறிய கற்றுத்தரப்படும் வகைமைகள் இவையனைத்தும் இணைந்து ஒரு காலகட்டத்தின் அறிவு ஒழுங்கமைப்பினை உருவாக்குகின்றன. இவ்விதமான அறிவுப்புலம் சார்ந்த இயங்கியல் சமூகத்தில் இலக்கணங்களாக, உரைகளாக உருவாக்கம் பெற்றன. ஒரு படைப்பாக்கத்தின் மீது ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் நிகழ்த்தப்படும் வாசிப்பானது, படைப்பாக்கம் குறித்த புரிதலை பரிணாமத்திற்குட்பட்டதாக இயங்கச் செய்கிறது. அத்தன்மையில் காலந்தோறும் இலக்கணப் படைப்புகளின் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட வாசிப்பின் வழி உருவாக்கம் பெற்ற இலக்கண உரைகள் குறித்த விவாதங்களின் அடிப்படையில் தோற்றுவிக்கப்படும் உரை மரபானது பிற்கால இலக்கணங்கள் உருவாக்கம் பெறுவதற்கான தொடர்புத்தையும் உள்ளடக்கிய தன்மையினை நன்னூல், இலக்கணக் கொத்து போன்ற மரபிலக்கணங்களின் உருவாக்கம் வழி அறியமுடிகின்றது. இதனைப் போன்றே தமிழ்ச் சமூகத்தில் மரபிலக்கணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கம் பெற்ற உரைகளின் உருவாக்கம் மற்றும் வளர்ச்சி நிலைகளைப் பற்றியும் அறிவது அவசியமாகின்றது.

உரை மரபின் தோற்றம்

நூல்கள் தோன்றிய காலத்தில், அவை எல்லோருக்கும் புரியும் நிலையில் இருந்தன. உரையும் விளக்கமும் இல்லாத மூலநூல்களே அனைவரும் கற்று மகிழும் இயல்பினவாய் இருந்தன. பேராசிரியர் தொல்காப்பிய உரையில் “உரையின்றிச் சூத்திரத்தானே பொருள் நிகழ்ந்த காலமும் உண்டு என்று இதனைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது (Natchinarkkinyar, 2003). ‘கற்றலின் கேட்டலே நன்று’ என்பது அக்காலத்தவர் கொள்கை. அக்காலத்து எழுது கருவிகளும் எழுதும் கலை விரைவில் வளரத் தடையாய் இருந்தன. பனையோலைகளில் எழுத்தாணி கொண்டு ஒரு நூலைப் பல நாட்கள் எழுதிச் சேர்த்து, சுவடியாக்கிப் போற்றிக் காக்க வேண்டிய நிலை இருந்தது ஒரே சுவடியைப் பலர் கூடிக் கற்றனர். இதனை

“கற்றதூஉம் இன்றிக் கணக்காயர் பாடத்தால்

பெற்றதாம் பேதை ஓர் சூத்திரம்”

என்றக் கூற்றின் வழி அறியமுடிகின்றது (Subramanian, 2000). ஒருவர் படிக்க மற்றவர் காதால் கேட்டு அறிந்தனர். நூல்களுக்கு உரை எழுதாமல், வாயால் விளக்கிச் செவியால் அறிந்து கல்வி கற்றுப்பலமை பெறும் வழக்கம் அக் காலத்தில் நாடெங்கும் பரவியிருந்தது. என்பதன் வழி உரை மரபின் தோற்றம் அன்றைய கல்விமுறையின் இயங்கியலோடு இணைந்த ஒன்றாக இருந்தது என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

உரையின் பரிணாம வளர்ச்சி

‘உரை’ என்ற சொல் பல பொருள் கொண்டது. தொல்காப்பியம், உரை குறித்துச் சில வரையறைகளை முன்மொழிகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் பேசுதல் என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்ட இச்சொல், தொல்காப்பியத்தில் ‘பொருள் விரித்தல்’ என்ற தன்மையில் விளக்கப்படுகிறது. தொல்காப்பியத்தை ஆய்வுக்குட்படுத்தும் போது உரை என்பது இலக்கண நூற்பாவின் உட்பொருளை விளக்கவும் யாப்பற்ற ஒரு இலக்கிய வடிவத்தைக் குறிப்பிடவும் பயன்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகின்றது. குறிப்பாக

“சூத்திரத்து உட்பொருள் என்றியும் யாப்புற

இன்றி யமையா தியைபவை யெல்லாம்

ஒன்ற உரைப்ப துரையெனப் படுமே”

என்னும் நூற்பா குறிப்பிடும் ‘உரை’ என்னும் சொல் இலக்கணச் சூத்திரத்தின் உட்பொருள் காண்பதற்கான விளக்கமாகவே அமைந்துள்ளது (Natchinarkkinyar, 2003). அது போன்று

“தொன்மை தானே உரையோடு புணர்ந்த

யாப்பின் மேற்றே”

என்னும் நூற்பாவில் ‘உரை’ என்பது யாப்பற்ற நடையைக் குறிப்பிடப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (Natchinarkkinyar, 2003). இவ்விரண்டினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு யாப்பற்ற நடையில் சூத்திரத்தின் பொருளை விரிக்கும் ஒரு இலக்கிய வகையாக ‘உரை’ என்பது உருவாக்கம் பெற்றுள்ளதனை என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

“உரை எனும் சொல், வாய்மொழியாகப் பேசுவதன் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட வடிவம் என்பதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொல்காப்பியம், ‘இன்றியமையாயது இயைபவையெல்லாம் ஒன்ற உரைப்பது உரை எனப்படுமே’ என்று கூறுகிறது. தொல்காப்பியம் மரபியலில் ‘நூலின் மரபு’ என்ற பகுதியில் பேசப்படும் செய்திகள், தமிழின் உரை மரபு பற்றிய ஆவணமாகப் பயன்படுகின்றன (Natchinarkkinyar, 2003). வாய்மொழி மரபில் உருவான ‘சுலோகங்கள்’ மற்றும் ‘சூத்திரங்கள்’ ஆகியவை கால வளர்ச்சியில் ஏற்படும் மொழியின் சொற்பொருள் மாற்றம் எனும் தேவை நோக்கி

விளக்கங்களுக்கு உட்படுத்தப் படுவது காலத்தின் தேவையாகின்றன. அவ்வகையில் உருவாக்கப்படும் விளக்கங்கள் முறைப்படுத்தப்பட்ட முறையில் செய்யப்படுகின்றன. அத்தன்மையே ஒரு வடிவமாக உருப்பெற்று விடுகிறது. அதுவே உரை எனப்படுகிறது” என்ற கூற்றினை உணரும் போது உரையின் பன்முகத் தன்மையினை அறிய முடிகின்றது (Arasu, 2005).

வாசிப்பும் உரைஉருவாக்க மரபும்

தமிழ்ச் சமூகத்தின் புலமைப் படைப்பாக்கத்தில் உரைகளின் தோற்றம் போற்றுதற்குரியதாகும். கி.பி 11 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 14 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலத்தை உரையாசிரியர்களின் காலம் என்றே தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். தமிழ் அறிவுப் பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியில், பெரும்புலமையாளர்களாக விளங்கும் உரையாசிரியர்கள் இக்காலகட்டத்தில் பெரும் அறிவுச் சொல்லாடலை நிகழ்த்தியுள்ளனர். ஒரு பிரதியின் மீது நிகழ்த்தப்படுகின்ற நுட்பமானதொரு வாசிப்புச் செயல்பாடாக மட்டும் அமையாமல், அப்பிரதியில் உறையும் அர்த்தங்களை வெளிக் கொணர்பவைகளாகவும் உரைகள் விளங்குகின்றன. உரைகள் என்பவை அர்த்தத்தை நுட்பமாகப் புரிந்துகொள்வதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளாக வழங்கிவரும் புலமைசார் உரையாடல்கள் ஆகும். ஒரு இலக்கியப் பிரதியினை, அது எழுதப்பட்ட காலத்திலிருந்து பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு வரும் ஒரு வாசகனால் அப்பிரதியின் உள்ளே நுழைந்து அதன் அர்த்தங்களை விளங்கிக் கொள்ள முடிவதில்லை. மொழியின் அக மற்றும் புறக் கட்டுமானத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களே இந்த இடைவெளியை உருவாக்குகின்றன.

இந்நிலையில் “ஒரு பிரதிக்கு உரை உருவாவதன் அவசியத்தை “ஒரு இலக்கியப் படைப்பு என்பது காலங்கடந்து நின்று நிலவுகிறது. இதற்கான அடிப்படைக் காரணம் அவ்விலக்கியப் படைப்பு ஒவ்வொரு காலச் சமூகத்திலும் மீள மீள வாசிக்கப்படுவதே ஆகும். எல்லா இலக்கியப் படைப்புகளும் அவை வாசிக்கப்படும் சமூகங்களால் நினைவிலி ரீதியில் மறுபடியும் எழுதப்படுகின்றன.” என்ற கூற்றின் வழி அறிய முடிகின்றது (Aravendhan, 2005).

ஒரு பண்பாட்டுச் சூழலில் உருவாகும் மரபிலக்கணம் காலங்கடந்து வேறு ஒரு பண்பாட்டுச் சூழலுக்குப் பயணம் செய்யும் போது அதன் அர்த்தங்களை எளிதில் அறிய முடிவதில்லை. எனவே, உரையாசிரியர் இவ்விரு பண்பாட்டுச் சூழலையும் இணைத்து உரை காண்கின்றார். அந்த வகையில் உரையென்பது ஒரு பண்பாட்டு இணைவாதலாகத் தொழிற்படுகின்ற தன்மையை அறிய முடிகின்றது.

உரை உருவாக்கமும் சமஸ்கிருத மேனிலையாக்கமும்

இடைக்காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் உரைநூல்கள் தனி இலக்கியமாக கருதப்பட்டன. தமிழ்ச் சமூக உரை வரலாற்றில் முதலில் கிடைத்த உரை நூலாக கி.பி எட்டாம் நூற்றாண்டில் கிடைத்த ‘இறையனார் களவியல் உரை’ கருதப்படுகின்றது. ஆனால் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழ்ச் சமூகத்தின் சமூக அமைப்பு நிலையானது வைதீக, அவைதீக சமயக் கருத்துநிலையினைக் கொண்டதாக செயல்பட்டது. களப்பிரரின் ஆட்சிக்குப் பின் பல்லவர்கள் அரசியலதிகாரம் பெற்றனர். கி.பி 600 முதல் கி.பி 900 வரையிலான காலப்பகுதியின் சமூகச் சூழல் பற்றி (Raj Gowthaman, 2014).

“கி. பி 600 - கி.பி 900 வரையிலான காலத்தில் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களும், வைதீகபிராமண, மனுதர்ம கருத்தியல் மற்றும் கலாச்சாரப் பரவலும் அதிகரித்தன. பிராமணர்களுக்குத் தலைமை இடம் ஏற்பட்டது. வருண சாதிப்பிரிவுகள் தோன்றின. சாதிவாரியாக வீதிகள் சேரிகள் ஏற்பட்டன. குடவரை, கற்றளி மற்றும் கட்டுமானக் கோயில்கள் (வைணவம்:சைவம்) உருவாக்கப்பட்டன. பக்திப்பாசரம், பதிகம், பிரதான இலக்கியங்களாகின.” என்றுக் குறிப்பிடுவதன் வழி தமிழ்ச் சமூகத்தின் வைதீகச் சார்பியலை அறிய முடிகின்றது. இக்காலத்தில் பாண்டிய நாட்டினை ஆண்ட பாண்டியப் பேரரசர்கள் தங்களைத் தொன்மையான தமிழ்க் குடிகளாக அடையாளப்படுத்திக் கொண்டதுடன் வேள்விகளைச் செய்ததன் அடையாளங்களைப் பெயரின் முன்னர் சேர்த்துக் கொண்டனர். மேலும் கி.பி 850- கி.பி1250 வரையிலான சோழப் பேரரசர்கள் காலத்தில் மட்டும் தமிழகத்தில் நூற்றுக்கணக்கான வேத பாட

சாலைகள் நிறுவப்பட்டன. பிராமணர்களுக்கு நிலங்களும் ஊர்களும் தானமாக வழங்கப்பட்டன. தமிழகம் முழுவதும் இக்காலத்தில் பெரும் வைதீக சார்பும் அதனடிப்படையில் உருவான வைதீகச் சொல்லாடல்களும் பழக்கத்தில் நிலவின. இக்காலத்தில் நிகழ்ந்த முக்கிய சமூக படைப்பாக்கங்கள் குறித்து” (Raj Gowthaman, 2014).

1. வைதீக, சமண பௌத்த போராட்டங்களினூடாக உருவெடுத்த புதிய பொதுவான அறிவுச் சொல்லாடல் தமிழகத்தில் நிலை நிறுத்தப்பட்டது.
2. சமய இறையியலும், அரசியல் இறையாண்மையும் மேற்படி பொதுவான அறிவுச் சொல்லாடலின் கருத்தியல் கட்டுமானத்தின் பேரில் நிர்ணயிக்கப்பட்டன.
3. அசலான மூல தமிழ் அறிவு மரபானது புதிய அரசியல் பொருளாதார கருத்தியல் சூழலில் மறுவாசிப்பிற்கு உள்ளாக்கப்பட்டது.” என்றுக் குறிப்பிடும் தன்மையின் வழி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு வரையிலான தமிழகத்தின் சமூக அமைப்பியலில் வைதீக, அவைதீகக் கருத்தியல் போராட்டம் மேலோங்கி வளர்ந்தது. இப்போராட்டத்திற்கான ஒரு வடிவமாக உரை என்பதும் உருவாகிறது. குறிப்பாக, தன்னுடைய சமகால வரலாற்றுத் தேவைக்கு ஈடுசெய்யும் வகையில், பழம் பிரதிகளுக்கு உரை எழுதித் தம்முடைய புலமைச் செயல்பாட்டின் மூலம் சமயக் கருத்தாடலையும் அக்கால வைதீக, அவைதீக சமயத்தினர் நிகழ்த்தினர். இக்கால கட்டத்தில் நிகழ்ந்த உரை உருவாக்கங்கள் தமிழ் - சமஸ்கிருத ஒத்திசைவு அடிப்படையில் நிகழ்த்தப்பட்டன. இதற்கான மாதிரிகளை, உரையாசிரியர்கள் தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய இரு மொழிகளிலுள்ள இலக்கண நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கினர். உரையாசிரியர்கள் பெரும்பாலும் இருமொழிப் புலமையாளர்களாக இருந்ததன் காரணமாக முன்பு பரவியிருந்த வைதீகக் கருத்தாடலைக் கொண்டும் இருமொழி அறிவைப் பயன்படுத்தியும் உரை எழுதினர் (Raj Gowthaman, 2014).

மரபிலக்கணங்களும் உரைமரபின் வளர்ச்சியும்

இலக்கணப்பிரதி என்பது சூத்திரங்களால் உருவாக்கப்படுவது. இச்சூத்திரங்கள் திறமையான ஆசிரியரால் பல வகையான பொருளையும் உட்செறித்துத் திட்பமும் நுட்பமும் செறிவும் கொண்டதாக உருவாக்கப்படுகிறது. அத்தன்மையில் இலக்கண உருவாக்கம் என்பது ஓர் புலமைச்செயல்பாடு ஆகும். எனவே இத்தகைய புலமைசார் இயங்கியலான சூத்திரத்தின் உட்பொருளைக் காணவும் அதற்கு இயைபுடைய பிற விசயங்களை வெளிப்படுத்தவுமே தொல்காப்பியர் உரை என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். இங்குச் சூத்திரம் என்பது சுருக்கமானது என்பதும், அது விரித்து விரித்துப் பொருள் காணவேண்டியது என்பதும் அடிப்படையானதாகும். ஒரு இயங்குகின்ற சமுதாயத்தில் புலமைப்படைப்பாக்கமான இலக்கணங்கள் மொழி பாதுகாப்பு, மொழித்தூய்மையாக்கம், போன்ற கருத்தியல் சார்ந்து மட்டும் வாசிக்கப் பெறுவதில்லை. மாறாக சமூக, அரசியல் பண்பாடு முதலான தன்மையிலும் வாசிப்பைப் பெறுகின்றன. அத்தன்மையில் தொல்காப்பியம், நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம் முதலான மரபிலக்கணங்களுக்கு உரை உருவாக்கங்கள் நிகழ்ந்துள்ள தன்மையினை அறிய வேண்டியது அவசியமானதாகும். இது குறித்து விளக்கும் தமிழவன் “சொல்லுக்கும் அச்சொல்லின் அர்த்தத்திற்கும் மத்தியில் ஓர் இடைவெளி இருப்பதால்தான், தொல்காப்பியத்தின் ஒரே சூத்திரத்திற்கு உரை சொல்வதில் உரையாசிரியர்களிடையே வேறபாடு தேன்றுகிறது” தமிழவன் - அமைப்பியல் கோட்பாடுகள் என்றுக் குறிப்பிடுகிறார். எனவே தான் இடைக்காலத்தில் இலக்கண நூல் எழுதிய நூலாசிரியனே தன்னுடைய நூலுக்கு தானே உரையெழுதும் மரபு உருவானது. விரிவான புலமை கொண்ட ஒருவர் சமகாலத்திற்குத் ஏற்ப விரிவான இலக்கணம் எழுதக் கருதினாலும் அதைச் சூத்திர அமைப்பில் சுருக்கமாகத்தான் கூற வேண்டும் என்ற மரபு மிக மிக வலுவாகச் செயல்பட்டதன் காரணமாகவே தொகுப்பு முறை உத்தியைப் பயன்படுத்திச் சுருக்கமாக எழுதினர். ஆனால் அதே நேரம் வேறு உரையாசிரியர் தன்னுடைய நூலுக்கு உரை எழுதும்போது தான் கருதிய நுட்பங்களை வெளிப்படுத்த இயலாது போகும் என்ற ஐயத்திலேயே தன்னுடைய இலக்கண நூலுக்குத் தானே உரையெழுதும் மரபு இலக்கண நூல்களுக்கு மட்டும் பின்பற்றப்பட்டது.

நன்னூல் வாசிப்பும் - உரைப் பெருக்கமும்

ஒரு நூலுக்கு பல உரைகள் உருவாவதன் காரணம் அவ்விலக்கண நூல் கல்விப்புலத்தில் அதிக அளவிலான வாசிப்புப் பயிற்சியினைக் கொண்டதாகத் திகழ்கின்றது எனலாம். அதுமட்டுமின்றி நன்னூலுக்குப் பல உரைகள் பல்கியமைக்குக் காரணம் சமயப் போட்டியின் விளைவாகவும் பல உரைகள் உருவாக்கம் பெற்றன. நன்னூலின் பழைய உரை சமணச் சார்புடையது. சமணர் உரையால், நன்னூலும் குற்றப்பட்டது என்று சைவர் கருதினர். “சேற்று நிலத்தில் கவிழ்ந்த பால் தேன் நெய் முதலியனவுஞ் சேறனாற் போல நன்னூற் சூத்திரமும் அவ்வரையுடனே கலந்து குற்றப்பட்டதென்க என்று இலக்கணக்கொத்து ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். அதனால் தம் மாணாக்கர் சங்கரநமச்சிவாயரை “நன்னூலுக்கு சிறந்ததொரு உரை நீர் செய்திடுக” என்றுக் குறிப்பிடுகிறார். இதனை உ.வே.சா தமது சங்கர நமச்சிவாயர் நன்னூல் உரைப்பதிப்பின் முன்னுரையில் இச்செய்தியினைப் பதிவு செய்துள்ளார் (Swaminatha Desikar, 2003).

சமண சமயத்திற்கும் சைவ சமயத்திற்கும் ஊடே இருந்த போட்டியே சங்கரநமச்சிவாயர் உரை தோன்றக் காரணமாக இருந்துள்ளதனை இக்குறிப்பின் வழி தெளியமுடிகின்றது. இது மட்டுமின்றி வைணவரான இராமனுச கவிராசர் இராமனுச விருத்தி என்றும், நன்னூலுக்கு உரை செய்தார். 19 - ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பியர்களின் கத்தோலிக்க, புரோட்டஸ்டண்டு கிறிஸ்தவர்கள் நன்னூலுக்கு மொழிபெயர்ப்புகளையும், பதிப்புகளையும் வெளியிட்டனர். சமய பரப்புரைக்கு வந்த பாதிரிமார்களுக்கு உள்நாட்டு மொழியைப் பயில, வழிகாட்டியாக இவ்விலக்கணத்தின் உரைகள் பயன்பட்டன. இவ்விதமாக நன்னூலுக்கு 47 க்கும் மேற்பட்ட உரைகள் காணப்படுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வளவு உரைகள் நன்னூலுக்குத் தோன்றக் காரணம் அக்காலத்தில் தோன்றிய கல்வி நிறுவனங்களே ஆகும். 19 - ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் பள்ளியளவிலும், கல்லூரியளவிலும் நன்னூல் பாடநூலாக்கப்பட்டது. இதனால் பல எளிய உரைகள் வெளிவந்தன. இவற்றின் நோக்கம் நன்னூலில் கூறப்பட்டுள்ள செய்தியினை எளிமையாக்கிப் புரிய வைப்பதே ஆகும். இவ்விதமாக புரிதலுக்குட்பட்டு வாசிப்பு நிகழும் போது பல பரிமாணங்களில் உரை உருவாக்கம் நிகழலாம் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

இலக்கணவிளக்க வாசிப்பும் - உரை மறுப்பு நூலாக்கமும்

இலக்கணவிளக்கத்தினை திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிகர் எனும் சைவ சமயப் பற்றாளர் இயற்றினார். இந்நூல் ஐந்திலக்கணங்களுடன், பாட்டியல் எனும் இலக்கணத்தினையும் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலான மரபிலக்கணங்களின் நூற்பாக்களை அதிகளவில் இந்நூல் எடுத்தாண்டு உருவாக்கப்பெற்றுள்ளது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் வாசிப்புதளத்திற்கு உட்பட்டு சிவஞான முனிவரால் கண்டனத்திற்குரியதாக இந்நூல் திகழ்ந்தது. சிவஞான முனிவர் இந்நூலினை மறுத்து ‘இலக்கணவிளக்கச்சூறாவளி’ என்னும் உரைமறுப்பு நூலினை இயற்றினார் (Sivagnana Munivar, 2005). சிவஞான முனிவர், இலக்கணவிளக்கத்தில் (எழுத்து, சொல் மட்டும்) என்பதுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் மறுத்துள்ளார். சிவஞான முனிவர் இலக்கண விளக்கத்தினை மிகைபடக் கூறல் என்றும், வேறு சிலவற்றைக் குன்றக் கூறல் என்றும், இன்னும் சிலவற்றை மாறுகொள்க் கூறல் என்றும் குற்றங்கள் கூறி மறுக்கின்றார் சான்றாக

பதவியல் முதற் சூத்திர மறுப்பில் “இவர் கூறியவற்றுள் குற்றங்களை விரிக்கப்புகின், விளையாட்டு மகளிர் இட்ட மணற் சோற்றில் கல் ஆராயப் புகுதலோடு ஒக்கும்” என்று மிக வன்மையாக கண்டிக்கின்றார். மேலும் இலக்கணவிளக்கம் என்பது வழிநூல் அல்ல தழுவல் நூல் என்றுக் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை “தாம் செய்த நூல்முறைபற்றி உரை செய்யாது தொல்காப்பியத்திற் கிடந்தவாறே படி எடுத்து எழுதித் தமது அறியாமையை விளக்கினார் என அறிக” என்றுக் குறிப்பிடுகின்றார் (Swaminatha Desikar, 2003; Sivagnana Munivar, 2005).

முந்துநூல் வாசிப்புப் பயிற்சியும் உரை மறுத்து மொழிதலும்

சிவஞான முனிவர் தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலான மரபிலக்கணங்களை வாசிப்புப் பயிற்சியினால் ஆராய்ச்சிக்குட்படுத்திய இலக்கணப் புலமையாளர். அவரது நுண்மான் நுழைபுலத்தை, இலக்கணவிளக்க ஆசிரியர் 'பதவியல்' என்று பெயரிட்டது பொருந்தாது என்பதற்குப் பின்வரும் காரணங்களைக் குறிப்பிடுவதன் வழி தெளியமுடிகின்றது. இதனை "நன்னூலார் பதவியல் கூறியதற்கு முதல்நூல் வட நூல் ஆதலின், அது தோன்ற மொழியியல் என்னாது பதவியல் என வட சொல்லான் அதற்குப் பெயரிட்டு, அவ்ஓத்துள் வடவெழுத்துத் தமழில் வருமாறு கூறினார். இவர் தமிழ்வழி மாத்திரைக்கே இலக்கணம் கூறினார் எனப் புகுந்தமையால் பதவியல் என வடமொழியால் குறியிடுதல் பழுதாம்" சிவஞான முனிவர் இலக்கணவிளக்கச்சுறாவளி என்று மூல நூலை மறுத்து எழுதும் மரபினை புதிய உரை மரபாக சிவஞான முனிவர் தோற்றுவிக்கின்ற தன்மையை அறிய முடிகின்றது (Swaminatha Desikar, 2003; Sivagnana Munivar, 2005).

முடிவுரை

மொழியின் பாதுகாப்பு இயங்கியலைக் கொண்ட புலமையாக்கப் படைப்பான மரபிலக்கணங்கள் வரையறைக்குட்பட்டவையாகும். இவைகள் காலந்தோறும் நிகழும் பண்பாட்டுப் பரவல், மொழியின் மாற்றம் கல்விப் புலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட அறிவுச் சொல்லாடல் நிகழ்வுகள், முதலிய காரணங்களுக்காக இவற்றிற்கு உரை உருவாக்கப்பட்டன. மரபிலக்கணங்கள் இத்தளங்களில் வாசிப்புக்குட்படும் போது ஒரே நூலிற்கு பல உரைகள் எழுதப்பட்ட தன்மையினை இக்கட்டுரையின் வழி அறிய முடிகின்றது.

Reference

- Arasu, V., (2005) Urai Uruvakka Marabu, New Century Book House, Chennai, India
- Aravendhan, (2005) Padaippu Alumai, The Parker Release, Chennai, India.
- Natchinarkkiniyar, (2003) Tholkappiyam Eluthu, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.
- Raj Gowthaman, (2014) Paatum Thogaiyum Tholkappiyamum Thamizhs Samuga Uruvakamum, Tamizhini Pathippagam, Chennai, India.
- Sivagnana Munivar, (2005) Ilakkana Vilakka Suravali, Vidhyanupalan Press, Chennai, India.
- Subramanian, Sa, Ve., (2000) Pathinen kilkanakku noolgal mulamum uraiyum, Manivaasagar Pathippagam, Madurai, India.
- Swaminatha Desikar, (2003) Ilakkana Kothu, Saraswathi Mahal Library, Tanjore, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License